

*Privatna varaždinska gimnazija
s pravom javnosti
„Gimnazija Žiger”*

*Ljetopis za školsku godinu
2013./2014.*

lipanj, 2014.

Povodom desete obljetnice postojanja *Privatne varaždinske gimnazije* ...riječ-dvije od prve ravnateljice

Od 2004. godine, kada sam osnovala **Privatnu varaždinsku gimnaziju s pravom javnosti**, prošlo je punih deset godina. Do sada je upisano devet generacija, a završilo je šest generacija učenika.

Škola je malo što promijenila u svome programu rada. No, mi smo mnogo više od pukog programa. I dalje smo vjerni našoj prvotnoj ideji o individualnom pristupu svakome učeniku, što se iz godine u godinu svakodnevno ostvaruje u našem radu. Realiziramo program koji je cjelovit i bogat raznolikošću izbornih i fakultativnih predmeta, koji se realizira na učenicima primjeren i prihvatljiv način, modernim i iznad svega ljudskim pristupom naših profesora. Naši učenici podjednako dobivaju kvalitetna znanja i podlogu za daljnji studij iz prirodoslovnih predmeta i iz društvenih, a postoji i niz predmeta kojima im se pruža dodatna nadgradnja: govorništvo i filmska umjetnost kao najznačajniji.

Zavirite li samo na nekoliko sati u naše razrede, vidjet ćete da su u njima učenici neobično angažirani, da nitko „ne spava u zadnjoj klupi“, da žive sudjeluju u obradi gradiva, da ponavljaju gradivo, da su angažirani na testovima, da pomažu profesorima oko realizacije sata, da sudjeluju u diskusijama, na pripremi projekata, na pripremama za maturu. U svakom je našem razredu vrlo živo, a u svakom je tek desetak učenika. Nema nesloge. Poneka se iskrica ili „biser“ odmah iskoristi u edukativne svrhe. Također možete zapaziti da učenici nisu nervozni, iako možda slijedi test ili usmeni ispit. Svojim pristupom i sveopćom organizacijom cjelodnevnog rada učenika u školi, uspjeli smo postići njihove dobre rezultate, ali i zadovoljstvo, kako učenika, tako i roditelja, koji mogu biti mirni jer znaju da su njihova djeca u dobrom okruženju koje brine o njihovom intelektualnom napretku, o njihovoj sigurnosti, ali i o njihovom napretku kao osoba. Svaki nastavnik u svojem predmetu nastoji usaditi učenicima moralne vrijednosti koje će nositi u sebi ostatak života, senzibilizirati ih za osobine i potrebe drugih, za društvene, ekonomske, političke i ine probleme, te tražiti najbolja rješenja za čovjeka.

Ponosimo se rezultatima naših učenika na maturi, ponosimo se što su dobri mladi ljudi, drago nam je što nas posjećuju i nakon što završe školovanje, što navrate na kavu prije nego sjednu na autobus za Zagreb ili Rijeku jer uviđaju koliko su kod nas bili zaštićeni i mudro vođeni. Čini se da se i dalje kod nas dobro osjećaju. Za školu poput naše to je najveća nagrada i pravi smisao postojanja.

Zahvaljujem svim profesorima, roditeljima i učenicima na dosadašnjoj suradnji i angažiranosti, a svim budućim generacijama želim što više znanja, prijateljstva i osjećaj korisno provedenog vremena u našoj školi pod vodstvom nove ravnateljice, prof. Martine Mrak i njenih suradnika, profesora.

Vaša,

A handwritten signature in blue ink, appearing to read 'I. Žiger'.

Irena Žiger, prof.

Osnivačica i prva ravnateljica

Dragi učenici, roditelji, kolege i čitatelji ljetopisa Privatne varaždinske gimnazije s pravom javnosti,

još nam je jedna školska godina pri kraju, meni već sedma, no od ove godine u malo drugačijoj i zahtjevnijoj ulozi.

Za početak bih zahvalila svim kolegama i učenicima na velikoj podršci i pomoći u mojim prvim koracima jer svaki početak je težak. Ova školska godina obilježena je radom i trudom svih učenika što je rezultiralo visokim prosjekom ocjena, brojim kreativnim idejama realiziranim na božićnoj i završnoj priredbi. Na kreativnosti treba čestitati našim učenica-

ma Neri Meliš koja je na literarnom natječaju Goranovo proljeće osvojila visoko drugo mjesto te Viktoriji Vdović koja je ušla u finale natječaja za izbor logoa projekta „We all smile in the same language”.

I ove nas je godine bilo po Europi - putovali smo na terensku nastavu sve do Barcelone i Madrida, a neki su učenici imali priliku upoznati kulturu i način života obitelji domaćina u Njemačkoj i Italiji u sklopu projekta „We all smile in the same language”. A tko zna što nas još sve čeka...

No, nije bilo samo putovanja - učili smo, polagali ispite, maturanti se marljivo pripremaju za upis na fakultete, a ostali su učenici svake godine sve bolji u svojim rezultatima.

Također, u posjet nam je došla i učenica Viktoria Macikova iz Slovačke te se nadam da smo joj se u tri mjeseca provedena u našoj školi uvukli pod kožu i ostali u lijepom sjećanju.

Bliže nam se upisi nove generacije učenika. Vjerujem da će rado kročiti utabanim stazama naše škole, ali i širiti vidike i otkrivati nove svjetove.

Maturantima želim uspješan upis na željene fakultete te da nas se ponekad sjete. Želim vam svima ugodne ljetne praznike i da svi spremni u jesen krenemo u nove radne pobjede.

Martina Mrak, prof.
ravnateljica

Vukovar Kopački rit

**terenska nastava
27. rujna 2013.**

Na Kopačkom ritu smo uzeli uzorke vode i promatrali ih na nastavi biologije.

Posjetili smo Memorijalnu bolnicu i Memorijalno groblje u Vukovaru. Saznali smo sve o vučedolskoj kulturi i povijesti grada Vukovara.

Naučili smo mnogo o Slavoniji i njezinom:

- geografskom položaju
- reljefu i geološkim obilježjima
- klimi i vegetaciji
- stanovništvu
- industriji
- prometnom položaju
- gospodarstvu i poljoprivredi.

Posjetili smo...

Interliber i kazalište „Gavella”

15. 11. 2013.

- police školske knjižnice popunili smo novim lektirnim naslovima
- učenici su kupili knjige na hrvatskome i engleskome jeziku, časopise te stripove

Osmi povjerenik

Glumci: Janko Rakoš, Hrvoje Klobučar, Enes Vejzović, Barbara Nola, Sven Medvešek, Slavica Knežević, Filip Šovagović.

Prema romanu Renata Baretića, a u režiji Saše Aničića.

Na Trečič, najudaljeniji naseljeni hrvatski otok, dolazi po kazni Vladin osmi po redu povjerenik, Siniša Mensnjak. Njegov zadatak je organizirati izbore i legalnu lokalnu vlast. Mladom političaru stvar se čini više nego jednostavna, ali Trečič je sve drugo od običnog jadranskog otoka...

Dan Slovačke

11. prosinca 2013.

Povodom boravka učenice Viktorie Macikove, u našoj je školi organiziran „Dan Slovačke”.

Tomislav Canjuga, Anto Grgić, Ela Novoselec i Monika Tot pripremili su kviz o slovačkoj kulturi, povijesti, geografiji, jeziku i gastronomiji.

Kviz o Slovačkoj podijeljen je na pet razina:

- pitanja iz geografije, povijesti, sporta i umjetnosti Slovačke
- plan grada Košica na kojem su učenici trebali pokazati svoje snalaženje na karti po uputama
- poznavanje slovačkoga jezika
- slovačka gastronomija
- „Čovječe ne ljuti se” s ljudskim figurama

My Croatian experience

Student of 3rd grade of grammar school in Slovakia, an ordinary girl with average school results, was given a great opportunity - getting involved in an exchange programme for 3 months. That is me.

The Adriatic sea, capital city Zagreb, population about 4 million. That is what I and most Slovaks imagined when someone mentioned Croatia. I did not really know much about this country before I first came here, about Croatian politics, food or the school system.

19 of September was the date when it all began. First days were all about introducing me to what I can expect. After a week I had what others like to call a cultur shock. I could only see the differences and I could not understand what people talked about. I guess the biggest difference I saw in the school, where I spent most of the time. Different timing of breaks, divergence in subjects, the whole way that the school system works. For example, in Croatia elementary school lasts for just 8 years while in Slovakia it's 9. The hardest thing for me seemed studying in English. I mean — biology in English? I am not Einstein! (I think...). But again, that is also just another example of a new experience I had and that I could use in life.

Another thing is that I though that Slovaks eat a lot of meat, but being here I realized that all our national food is non-meat, and I can see that Croatians are „meat lovers”. I do not really know what to say if someone gives me a question what is better and what is worse in Slovakia. With time I adapted to everything, and now I find these two countries quite similar. I can only say that I fell in love with Croatia, Croatian people, Croatian nature; every part of Croatia is a bit different. I like this diversity of Croatia, and I like that everywhere you go you can hear Croatian music, which is not common in Slovakia. Also Croatians, according to me, act more casual with strangers. But anyway, the people's way of thinking, the way of life or dressing is a more personal thing and it is quite the same . Besides, almost all European contries are similar.

The biggest changes I saw in the family things, which later I did not even notice: living in a village or a smaller city or waking up earlier and being longer in school. I did not learn something just about Croatia, but also about my own country because people asked me about the Slovak economy situation, the food we eat, education, and it made me actually think about it. I started to appreciate more my native country Slovakia. I started to miss the simplest things you can imagine, like hearing my mother tongue everyday, Slovak products, music etc.

A lot of Slovaks go to the magical Croatian seaside for their summer holidays, but you never get a chance to really get to know Croatia as I did just by staying here for a little while. Students usually go to the USA, Great Britain, Finland, Spain and so on for exchange programs. I am glad I went to Croatia because it is not so general, and I was in the best family ever — thanks to them I learned a lot about Croatia and had a great time here.

I do not regret coming here, I learned a lot of new things and I definitely want to come back. However, I still have one more month left and I am looking forward to see more, learn more, because there is always something more to learn; but I can already say that it is a life-changing experience connected with learning a new language, culture and meeting great people. This is my Croatian experience!

Viktorija Macikova

Božićna priredba

Učenici su, uz vodstvo profesora mentora, pripremili tradicionalnu božićnu priredbu. Predstavili su božićne običaje drugih europskih naroda.

Učenici četvrtoga razreda priredili su posebnu božićnu televizijsku emisiju u kojoj su u gostili predstavnike europskih zemalja koji su govorili o božićnim običajima u svojoj zemlji. U emisiji su gostovali građani: Rumunjske, Cipra, Bugarske, Grčke, Španjolske, Portugala, Malte, Italije, Mađarske, Slovačke, Hrvatske, Slovenije, Latvije, Litve, Estonije, Švedske, Finske, Poljske, Njemačke, Austrije, Češke, Danske, Luksemburga, Nizozemske, Belgije, Irske, Ujedinjenog Kraljevstva i Francuske.

Gosti iz europskih zemalja sa sobom su donijeli tradicionalne božićne kolače i pića: irski kolač s kandiranim voćem i viskijem, božićni puding od šljiva i sl.

We all smile in the same language

19. - 23. veljače 2014.

Učenci naše škole: Rebeka Štefić, Sara Prapotnik i Dominik Delić su u pratnji svojih profesorica od 19. do 23. veljače sudjelovali u Comenius projektu „We all smile in the same language” u njemačkom gradiću Sindelfingenu. Učenci su bili smješteni kod njemačkih obitelji, a prvi su dan pohađali nastavu.

„Goldberg gimnazija ima oko 500 učenika što je za nas bila velika promjena s obzirom da naša škola ima 40-ak učenika. Naši domaćini su nas upoznali sa školom, a bili su s nama i na nastavi”, rekli su učenici.

Sudjelujući na izboru za najbolji logo osvojili su drugo mjesto, dok su na radionicama predstavili „kažun” i „licitarsko srce” po kojima je Hrvatska poznata.

Die Reise begann am 19. Februar 2014. Wir flogen von Zagreb nach Stuttgart. Der Flug dauerte ca. zwei Stunden. Wir fuhren mit der Bahn von Stuttgart aus nach Sindelfingen. Dort holten uns unsere Gastfamilien ab. Jeder von uns war in einer anderen Familie für die nächsten paar Tage. Die Lehrerinnen blieben im Hotel (typisch Lehrer :). Am nächsten Tag geht es los. Wir nahmen ganz normal am Unterricht teil. Es ist schon ein großer Unterschied zu unserer Schule, z.B. größere Klassen, mehr Schüler, usw...

Am dritten Tag ging das Comenius Projekt richtig zur Sache. Wir suchten mit den Schülern aus den anderen Ländern das beste Logo aus. An dem Projekt nahmen auch Zypern, Italien, Rumänien und noch viele andere Teil. Wir haben viele neue Menschen kennen gelernt. Wir haben einen Film über die Kinder im Sudan gesehen und wie ihre Schulen aussehen. Es war sehr interessant. Wir haben einen Spaßpark besucht. Es war mehr für kleine Kinder gedacht, aber wir haben das beste aus der Situation gemacht. Am vorletzten Tag gingen wir ins Mercedes-Benz Museum. Das war so ziemlich das Beste. Es war super! Am letzten Tag war es so weit. Wir mussten uns von unseren Gastfamilien verabschieden. Wir sind mit der Bahn zum Flughafen gefahren und dort flogen wir nach Zagreb. Es war eine super tolle Zeit, die wir bestimmt nie vergessen werden.

Dominik Delić

Italija i Španjolska terenska nastava

10. – 15. ožujka 2014.

Učenici su u Genovi razgledali trgove: Piazza Verdi, Piazza della Vittoria, Piazza Ferrari, Piazza San Lorenzo, Piazza Dante Alighieri te crkve: Chiesa Santo Stefano, Chiesa di Santissima Annunziata, Chiesa San Donato. Posjetili su i kuću Kristofora Kolumba.

Putovanje brodom do Barcelone iskoristili su za prezentacije u konferencijskoj dvorani. Učenici su izlagali o: prometu u Europi, Sredozemnom moru, Altamiri, Španjolskoj inkviziciji, generalu Francu i Španjolskom građanskom ratu. Učenici su se pripremali za susret sa Španjolskom učeći o geografskim, političkim, gospodarskim, demografskim i kulturnim obilježjima Španjolske.

U Barceloni su učenici upoznali svoje prijatelje s životom i stvaralaštvom najpoznatijih Španjolaca kao što su: Joan Miro, Antonio Gaudi, Pablo Picasso, Salvador Dali i Miguel de Cervantes Saavedra.

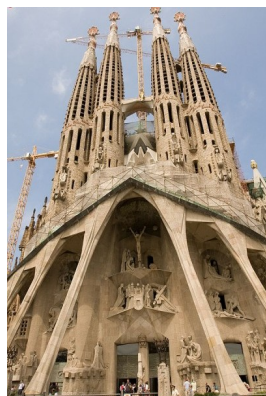

Park Güell

Don Quijote i
Sancho Panza

U Barceloni su razgledali: stadion Camp Nou, park Guell, Sagradu Fami-liu, La Ramblu i gotičku četvrt.

Vlakom su otputovali do Figueresa gdje su posjetili muzej slikara Salvadora Dalija.

Iz Barcelone u Madrid otputovali su avionom. Za neke je učenike to bio prvi let u njihovu životu.

U Madridu su učenici prošetali najpoznatijim ulicama i trgovima: Plaza de Espana, Plaza de Oriente, Plaza Major, Calle de Sagasta, Plaza Colon, Plaza de Cibeles i Puerta del Sol te posjetili Palacio Real i Nacionalnu knjižnicu. Učenici su razgledali i neke od najpoznatijih svjetskih umjetnina u muzeju Prado.

U Madridu su učenici saznali sve o tradicionalnim španjolskim plesovima „flamenco” i „sarabanda”.

Iz Madrida su avionom otputovali do Budimpešte te su se autobusom vratili u Varaždin.

Italija

We all smile in the same language

Kad ljudi odluče raditi i biti zajedno, svaki od njih je poput jedra na vjetru. Kružni se oblici na slici međusobno sijeku i čine suradnju. Oni međusobno doprinose kako bi nešto izgradili. Ni jedno jedro niti jedna boja ne prekriva onu drugu, već ostaju jedni ispred drugih. Svatko ima svoj vlastiti prostor koji može ponuditi vjetru kako bi pokrenuo brod. Čini se da čak i oblaci žele potpomognuti dinamiku jedara.

Rim

Perugia

U sklopu Comenius projekta „We all smile in the same language”, učenici su dobili zadatak da na nastavi likovne umjetnosti interpretiraju sliku talijanskoga futurista Giacoma Balla „Jedra na vjetru”.

Namjera umjetnika nije prikazati ljudske figure, već duh tolerancije, pripadanja i gradnje nove budućnosti. To je ujedno i duh aktivnoga građanstva bez diskriminacije i cilj ovoga projekta. Svatko bi od nas trebao težiti dijalogu s drugim ljudima kako bi, prepoznajući vrijednosti koje su nam svima zajedničke, dao svoj doprinos humanosti i razvitku boljega svijeta obojanoga duginim bojama.

Čovjek u odjelu hoda ulicom. Drugi čovjek koji nema kuću digne se s poda i pita prvoga da popriča s njim. Čovjek u odjelu ne želi zato što misli da beskućnik nije pametan i razuman pa bi razgovor s njim bio beskorisno trošenje vremena. Ignorira ga i nastavlja hodati.

Anton Weisz

Tolerancija je riječ koja traži povjerenje, istinu i nadu.

Nuša Bunić

Kiša je pala u mom srcu
i kroz dušu moju zrakama
svjetlosti dugu naslikala.
Lijepa je kao lastavica, no u srži
svojoj krije samo jedra u crnini koja
tuguju za svojim brodom. Taj brod
orobljen je i uništen, samo su ona
ostala još u dubokim ranama.
No kako vrijeme prolazi i ona će
nestati, a zatim i duga, i duša
moja. A ona lijepa lastavica
više neće imati koga krasiti
te će odletjeti nekamo, daleko...

Ena Zernec

Svaka boja koja nas obilježava, vjerovanja i molitve koje u tišini šapćemo, slike koje smo vidjeli. Svaka, pa i najmanja različitost, utkani su u velika jedra smještena na brodu Tolerancija. To je brod koji plovi našim dobrim djelima, a u jedra mu pušu naše nade i smijeh. I...samo o nama ovisi hoće li živjeti ili zauvijek potonuti zajedno sa slomljenim nadanjima o svijetu bez predrasuda.

Dea Radek

Jednoga dana mnogo malenih jarbola uputilo se na put u novi život. Plovidbom prostranim morem na jarbole su sletjele male ptičice, lastavice. Te lastavice na kraju, zajedno s jarbolima, odlaze u novi život. On je prikazan živahnim bojama i sretnim ljudima. Sve je kao u lunaparku

Rebeka Štefić

Na livadi
u moru istih
svi smo različiti
i svi smo jednaki.
Pred rukama vjetra
širimo jedra,
ona su naša krila.
I nema onih ispod nas,
i nema ovih iznad nas.
Ima samo onih koji su odlučili
ostati dolje
mислеći da će biti bolje.
I onih koji su poletjeli gore
za snom dobre volje.

Nera Meliš

Budući da se sva jedra razlikuju po boji i obliku, jedra zasigurno predstavljaju ljude. Kao što na ruci nemamo dva ista prsta, tako nijedan čovjek nije isti. Razlikujemo se bilo izgledom, nacionalnošću ili osobnošću. Ali jedra se spajaju i nadopunjuju, što znači da moramo tolerirati i poštovati različitost jer zajedno smo jači.

Lara Vuković

Kada prvo pogledam sliku, prvo što vidim je samo jedan dio. Ljudi ne mogu i ne žele gledati cijelu sliku, nego traže najjednostavnije objašnjenje za nju. Kada pogledam sliku, pomislim na ptice ili sunce, najjednostavnije motive. Vidim puno boja, ali tražim jednu osnovnu prema kojoj bi se orijentirala. Ova slika zapravo govori o toleranciji, zajedništvu boja i oblika. Kada se čovjek potruži, sposoban je shvatiti i dublje značenje slike. Ona govori o jedrima na vjetru. Svako posebno i jedinstveno, a ipak u slozi i zajedništvu. Boje su različite i same ne znače baš puno, ali u zajedništvu imaju značenje. Slika je zapravo metafora za ljude i naš život s drugima. Sami smo jedinstveni, ali u zajedništvu možemo činiti puno više stvari nego sami. Ljudi su zapravo kao jedra: sami i bez vjetra nemamo neku svrhu, ali kada nas netko uputi u pravom smjeru možemo činiti nevjerovatne stvari, sami ili u zajedništvu.

Lana Gavranović

Comenius projekt

Italija
8. - 13. travnja

☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆
Učenci 2. a razreda, Melani, Martina, Ivan i Patrick, sudjelovali su na projektu „We all smile in the same language” u Italiji. Naši su se učenici susreli s učenicima iz Rumunjske, Turske, Slovenije, Latvije, Poljske, Cipra i Njemačke te su prisustvovali nastavi u školama domaćinima u Perugii i Rimu.

Učenci 2. a sudjelovali su u raznim plesnim i pjevačkim radionicama.

Naši su učenici predstavili uskrsne običaje u Hrvatskoj. Sa sobom su ponijeli uskrsna jaja te tradicionalne uskrsne kolače.

S profesoricama Martinom Mrak i Ivančicom Peharda posjetili su Parlament i tvornicu čokolade u Perugii te povijesne znamenitosti u Rimu.

Dan planeta Zemlje

Naši su učenici obilježili Dan planeta Zemlje na satu kemije s profesoricom Elenom Medved rješavajući kviz kojim su provjerili svoje znanje o Zemlji. Petar Babić, profesor engleskoga i povijesti, ispričao nam je o svojoj velikoj avanturi o usponu na Himalaju. Dočarao nam je svoje doživljaje mnoštvom slika koje prikazuju

dolinu Khumbu te Everest Base Camp. Pokazao nam je kako žive ljudi na Himalaji, kakva je kultura šerpa te koga sve možemo sresti i vidjeti na samom krovu svijeta.

Drugoga dana obilježavanja Dana planeta Zemlje učenici su održali svoje prezentacije. Učenici drugoga razreda pripremili su izlaganje o bioraznolikosti i ugroženim vrstama u svijetu, dok su učenici trećega razreda govorili o istoj temi u Hrvatskoj. Njihova mentorica bila je profesorica biologije Marta Kranjčec.

Učenici drugoga i trećega razreda su nas pod vodstvom profesorice geografije Ane Tisaj upoznali s procesom reciklaže, a učenici trećega razreda sa svojom profesoricom etike Tatjanom Novak predstavili su projekt „Misli globalno, djeluj lokalno“.

Literarno

U urama tihim
plakala sam u dubinama nevoljenja
lutajući tihim sobama.
Upoznala sam mir koji donosi nevolje,
čula poznat šapat koji u ponoć bruji tijelima
Sami smo!
I svako sitno uzbuđenje podsjeća na raskoš
jer sami smo
i smrt nas čeka
koja će odnijeti život
poput lista na vjetru.

Nera Meliš

Vjetar nosi list
koji luta i traži
proljeće plodno.

Tomislav Canjuga

Dok vjetar skita
u meni je taština
sjedim ovdje sam.

Anto Grgić

Postoji društvena mreža Facebook,
u kojoj dabome lica nema.
U toj mreži, naime, nema ni knjige
nego prisutni članovi samo „korisno četaju”.

Dominik Delić

Kada se oblaci skupe tu
I kiša počne padati tiho
Šaputajući po lokvama.
A sunce je nestalo, kao i ja.

Sara Prapotnik

Gdje sam bio, pitam se,
I kamo sam išao?
Tamo nikad nisam smio!
A uvijek sam sve razljutio.
Rano sam zaspao, uzdahnuvši:
Ah, nikad nisam slušao!

Josip Novoselec

stvaralaštvo

Vjetar hladan
lišće nosi,
ono veselo i
živahno pleše
u svečanom ugođaju
kroz tužnu i pustu šumu.

Našlo se na tlu
obojanom crveno
i žuto.

No, ubrzo nestane
jer zima brzo dođe.
Ela Novoselec

Lutajući stazom tuge
oslušujem plač lišća
nošenog sa granja.

Opiru se moćnom vjetru
koji im kida zadnje vezivne niti
i tako odlaze u nedogled.

Drvo ih je zaboravilo kad su otišli.

Nestali su.

Kao da nisu ni postojali.

Sve nestaje. Sve prolazi.

Svi smo mi ponekad vjetar.

Ponekad drvo.

Al' na kraju smo svi ipak samo listovi.

Ena Zernec

Znam da si negdje sama
I snijeg sad pada
Mislim na tebe
A gledam srdoboljne amebe.

Melani Cesarec

Plesnim koracima lutaju male životinje.
Drveće, cvijeće odumire. Ubrzanost
se pojavljuje, sve je tiše i tiše i tiše.
Dolazi završni val. Nastaje bal.
Živi svijet odlazi na počinak.

Rebeka Štefić

Jedan mali list odvojio se od grane,
no uhvati ga vjetar i odnese do kafane.

Karlo Purgarić

Svi je trebamo

Radi priča ju znamo,

Eh, kad bi stigla ovamo...

Tako bilo bi lako,

Ako sreća nas stigne,

Naše raspoloženje nam

uzdigne.

Martina Gjud

I. a

Nisam dobio pet, pet, pet, a u razredu nije red, red, red.
Nisam dobio pet, pet, pet, a u razredu nije red, red, red.
Nisam dobio pet, pet, pet, a u razredu nije red, red, red.

Miha Baroš

Karlo cviči, a Dominik kriči.

Vedran Benčić

Anton filozofira, a Vedran komentira.

Lana uči sve, al' lijena bogme je.

Dominik Delić

Lucija zapovijeda, a Dea se štreba.

Viktorija je tiha, a Miha je ... Miha!

Lana Gavranović

Dominik: Prepisujem sve i njemački špreha se.

Vedran: Ah, who cares? Bolji sam od vas.

Lucija: Ne slušaš me? Izvoli sada van.

Karlo Gorenak

Dea: Tko zna sve? Naravno da ja.

Lana: Što se događa? Ma briga me za vas.

Lucija Koščak

Karlo: Rrrrrrr, ma tko Bibliju još zna?

Viktorija: Latinski se zna, u hrvatskom sam najbolja.

Dea Radek

Miha: ...

Anton: Ja, ja i samo ja!

Viktorija Vdović

Nisam dobio pet, pet, pet, a u razredu nije red, red, red.

Nisam dobio pet, pet, pet, a u razredu nije red, red, red.

Anton Weisz

Nisam dobio pet, pet, pet, a u razredu nije red, red, red.

2. a

Godina je prošla,
nova učenica nam je došla.
Ona puno ne priča
i voli kofeinska pića.
World of Warcraft mu nije stran,
zbog njega je svako jutro pospan.
Biljke jedu ljude,
njega te činjenice čude.
Ona se glasno smije
za zimske čarape joj nikad vruće nije.
Njega pak grč ulovi svako malo,
no istina je da mu se nekad trčat nije dalo.
Nadimak joj je žuta
Kad je tako zovemo uvijek je ljuta.
Oduvijek je tiha bila
i mnogo se iza svojih šiški krila.

**Zagonetku smo malu napravili,
I u nju sve iz razreda stavili.**

**Pratite tragove ove
I možda o našim kolegama saznate stvari nove.**

On je drastično promijenio frizuru,
Uz to je, naravno, morao naći i curu.
U WC-u se utapa,
izlet u Genovi joj nije bio najdraža etapa.
Ove je godine počeo gledati u oči,
no latinski nikad s pet neće moći proći.
Ima najbolje fore,
kada ih ponavlja sve su gore i gore.
Ona grlit drva voli,
za zelenu Hrvatsku cijeli svijet moli.
Iza njegovih odlazaka na WC mnogo se toga krilo,
da je razlog bila jabuka svima nam je jasno bilo.

Ivan Andrija Bonzi

Nuša Bunić

Melani Cesarec

Patrick Cikač

Jurica Crnko

Josip Novoselec

Antonela Pizek

Sara Prapotnik

Martina Gjud

Bartol Proskura

Jakov Škafec

Lara Vuković

Lovro Čelić

**Tomislav
Canjuga**

**Anto
Grgić**

**Nera
Meliš**

**Ela
Novoselec**

**Karlo
Purgarić**

**Rebeka
Štefić**

**Ena
Zernec**

**Gorki dani tuge i muke
prošli su brzo
jer 3. a ima zajedno ruke!**

**Dečkima je špil karata najdraži drug,
a curama se čini da je sve začarani krug.**

**Anto pije Colu,
a Nera čeka novu rolu.**

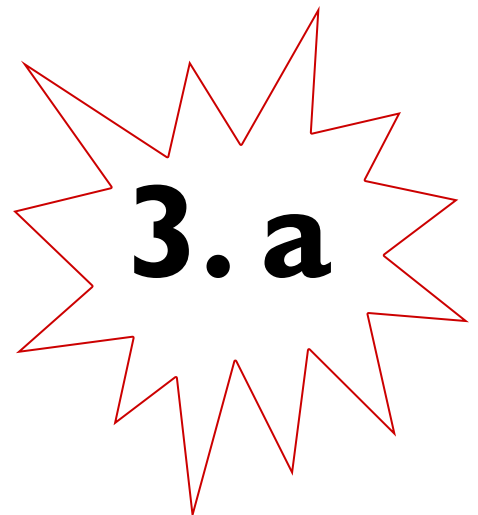
**Ela ima dečka Grka,
na matematici joj je uvijek frka.**

**Karlo se smije,
za prvi sat nikad čuo nije.**

**Rebeka crta lijepo,
njeno oko nije slijepo.**

**Tomislav u ruci uvijek hranu ima,
njemu nikada nije zima.**

**Ena pjesme lijepo sklada,
hvala Bogu što je mlada
i što tješi Neru kad se jada.**

Naši maturanti

Evo i nas na kraju 4. razreda. Nakon četiri godine napokon je i naš razred dočekaao te slavne dane maturanata. Četvrti razred? Nema se tu puno toga za reći, ali ima se puno toga za doživjeti. Od prvog dana ove školske godine svi su pričali o maturi, završnom testu kojega smo s nestrpljenjem, ali neki i strahom dočekali. Ove godine vratio se i Dominik koji je prva dva razreda pohađao s nama. Ostatak razreda ostao je isti: Ivana i David još su uvijek sretno zaljubljeni, Karlo punker s irokezom koju je nažalost morao ošišati za maturanu večer, Marko zaboravljivi Koprivničan koji je na kraju donio profesoricu Mrak sve ispričnice, Marta cura koja je najbliže školi, a ove godine je najviše kasnila na prve sate, Vinko koji je ove godine bio najviše bolestan, Tea koja je s nama od prošle godine i djevojka koja se voli zaljubljuvati, Dora koja je također s nama od prošle godine, a koja je naporno učila za prijamni za medicinu, ali i usput pazila na svoj izgled, Ida djevojka bez koje Dora ne bi preživjela te djevojka koja je najviše puta od nas bila u Amsterdamu i na kraju ja, Monika, koja pišem ovaj tekst o svome razredu. Neki od nas nismo ni shvaćali da je ovo zadnja godina, sve do zadnjega tjedna i do posljednjih srednjoškolskih dana. Svi smo se složili da smo imali najbolju razrednicu na svijetu, našu „mamu patku“. Ona nam u četiri godine nije bila samo razrednica i profesorica, već naš prijatelj i osoba koja nam je u nevoljama uvijek pomagala i davala najbolje savjete. I poruka za kraj: iskoristite svoje vrijeme najbolje što možete i vidimo se ponovno za pet godina.

Monika Tot

Dragi maturanti, poštovani roditelji, profesori, dragi prijatelji!

Uvijek kad se nađemo na kraju jedne etape u našem životu, skloni smo analizirati prijedeni put i proteklo vrijeme, kako bismo pravilno mogli odabrati svoj budući put. I dobro je da tako radimo.

Interesantno je pogledati unatrag, malo se nasmijati onome kakvi smo bili, možda još mali rastom, smiješne frizure, nerazumni u zahtjevima, nadobudni, ustrašeni od profesora ili druge djece u razredu, ili možda preodvažni, s nerealnom slikom o sebi, o školi u koju ste krenuli, s velikim željama za svoju budućnost.

Prije četiri godine ni mi vas nismo poznavali, ali smo vas primili otvorena srca i s velikom željom da u vas pretočimo što više svoga znanja, ljudskih vrijednosti, samopouzdanja, da u vama probudimo vaše vrline. Stjecanje bilo koje nove vještine ili znanja nikad nije lako, u ljudskoj je naravi da nastoji zadržati stanje kakvo je bilo, predati se inerciji. Na putu dugom četiri godine, bilo je sjajnih trenutaka osvajanja znanja, vaših aktivnosti, ostvarenih projekata, divnih prijateljskih gesta. No ne treba nas čuditi što se u tom dugom vremenu dogodio i poneki nesporazum, nesmotrenost, nepodopština, pokoji neopravdani sat, loša ocjena ispod naših očekivanja. Danas smo svjesni da smo ponekad bili skoro idealni, a ponekad malo manje. Bitno je da smo se trudili i da u nama ima želje i volje da se i dalje trudimo.

Danas kad ste skoro zreli ljudi, treba se okrenuti onome što je pred nama: maturi, fakultetu, budućem poslu. Drago mi je što svi namjeravate upisati fakultet. Drago mi je što su na neke vaše odluke utjecali naši profesori koji su svojim radom u vama pobudili interes za svoj predmet. Pred nama su teška vremena, stoga birajte fakultete nakon kojih ćete imati osiguran posao i to posao koji volite. No, što god da odaberete, budite uvijek, kako u svom studiju, tako i u poslu, marljivi, iskreni, odgovorni i požrtvovni. Koristite znanje koje ste stekli, produbljujte ga i proširujte. Samo tako moći ćete ostvariti svoje snove i steći zadovoljstvo stvaranja i življenja.

Ja vam svima čestitam na uspješno završenom školovanju. Zahvaljujem što ste odabrali našu školu za mjesto svoga obrazovanja.

Hvala i roditeljima na suradnji i podršci koju ste nam pružali.

Hvala i sretno!

Vaša,

Irena Žiger, prof.

Ravnateljica/Savjetnica

Dobar dan,

ako još netko do sad nije čuo za mene ja sam Marta Divjak i učenica sam ove škole, zapravo ne znam jesam li još uvijek, ne znam kako stoji u ugovoru.

Poštovana gospođo Žiger, nova ravnateljice ujedno i razrednice, profesori i bivši profesori, roditelji, kolege i kolegice.

Naš se razred dijeli na punopravne i nepunopravne članove. To ne znači da ih nismo prihvatili. I Doru i Teu prihvatili smo kao važan dio našeg razreda, čak smo i Dominika prihvatili natrag, nakon što je zbrisao iz škole u trećem razredu.

U ove četiri godine, gledala sam vas kako plačete, smijete se, svađate se, fotkate se... Možda nismo bili složan razred, ali iz dana u dan smo pronašli neki novi način kako da si pomognemo pri usmenom odgovaranju ili ispitu, prepisivanju zadaća... Koliko tek prepisanih zadaća! Koliko puta sam samo rekla da želim otići iz ove škole pod pritiskom. Ne mogu vam riječima opisati koliko mi je drago što sam ostala i prošla sve ovo baš s vama, što smo zajedno odrastali, naučili lekcije... Kad prevrtim sve terenske nastave, vidim koliko sam se ja promijenila u ove četiri godine, a koliko vi.

Želim zahvaliti razrednici što nas je branila u zbornici i čuvala nam leđa, gospođi Žiger što je bila glas razuma, profesorici Mitrovski koja nas je naučila pisati govore, profesorima iz geografije koji su nam prikazali svijet, profesorici iz glazbenog koja nam je puštala klasične hitove, profesorici iz likovnog zbog koje smo vidjeli najljepše arhitekture i slike, profesorici iz matematike koja nas je naučila razlikovati žirafe i majmune, profesoru Babiću koji nas je tjerao da hodamo na terenskim nastavama (on je uvijek bio i ostatak snaga ove škole) i profesoricama iz biologije zbog koje znamo koji su endemi, profesoru Sedlaru koji nas je upoznao s novim izmišljenim sportom i profesoru Zajecu koji je pojačao program, njemu baš zbog toga i ne želim zahvaliti ha ha, i ostalim profesorima veliko hvala, naučili smo: izrađivati internetske stranice, vidjeli kako izgledaju svjetska čuda i mnoge druge stvari. Hvala Vam što ste nas trpjeli i pružali nove prilike. VELIKO hvala profesorima koji su nas pripremali za maturu kad smo bili izmučeni i iritantni.

Želim zahvaliti i teti tajnici koja je milijun puta kopirala nešto za nas i stričeku Žigeru koji je sve uvijek popravio.

A vi, ekipo iz razreda, hvala što ste bili tu, što ste bili i ostatak čete dio mog života. Marku koji me vukao kad sam bila umorna na terenskim nastavama, Tei koja je redovito sa mnom razgovarala, Ivani koja se uvijek borila kad je nešto bilo nepravedno, Dori koja nam je dopuštala da prepisujemo i dopustila da se šalimo na račun plavuša (ona je inače prirodna plavuša, tako kaže), Idi koja se uvijek svađala s dečkima kad su radili gluposti, Moniki koja je obavljala sve poslove kad je profesorica Mrak to rekla, Davidu koji nam je objašnjavao povijest, Karlu koji je proizvodio čudne zvukove kad mu nešto nije pasalo i nasmijavao nas, Dominiku, hvala na svim ružama i zagrljajima. Vinku... ma i tebi hvala unatoč tome što smo od tebe pokupili sve poštalice. Ovo je kraj našeg srednjoškolskog druženja. Želim vam svu sreću na maturi, pri upisu na fakultet... Vidimo se za 5, 10, 15, 20, 25, 30 godina kada ćemo svi mi već imati svoje obitelji, svoj posao, svoje klince koji će završavati srednju školu. Ako će vam ikada biti teško na faksu sjetite se one Markove pjesme: Ne može nam nitko ništa, jači smo od sudbine.

Danas je službeno i zadnji dan norijade, sutra je maturalna večera o kojoj mi cure pričamo od samog početka... a little party never killed nobody.

Nazdravljam prije svega za našu budućnost, sve svađe, prijateljstva, pa i staroj/novoj ljubavi. Znam da je profesorima žao što odlazimo, makar većina tvrdi da je presretna. Drže maramice u rukama i poskrivečki brišu suze.

Ovo je bio naš tjedan, pa idemo se zabaviti i zadnji dan prije križnog puta koji nas čeka od ponedjeljka.

Gospođo Žiger, striček Žiger, prof. Mrak i svi ostali profesori. Sretno vam s novim generacijama. ŽIVJELI SVI MI!